

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/120/2012
Identifikačné číslo spisu:	7011200251
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7011200251.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: U., bytom R., M., proti odporcovi: Obvodný pozemkový úrad v Rožňava, Šafárikova č. 71, Rožňava, za účasti: 1/ Slovenský pozemkový fond, regionálny odbor, Šafárikova č. 36, Rožňava, 2/ N., bytom G., 3/ V., bytom V., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 2011/00025-1 zo dňa 25. januára 2011, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/6/2011-26 zo dňa 14. februára 2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 2Sp/6/2011-56 zo dňa 24. júla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/6/2011-26 zo dňa 14. februára 2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 2Sp/6/2011-56 zo dňa 24. júla 2012 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom v spojení s opravným uznesením uvedenými vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie č. 2011/00025-1 zo dňa 25. januára 2011, ktorým odporca podľa ustanovení zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) rozhodol o reštitučnom nároku navrhovateľky tak, že vyslovil, že navrhovateľka ako oprávnená osoba spĺňa podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. n/ zákona a zároveň jej priznal právo na náhradu podľa § 6 ods. 2 zákona z dôvodu existencie prekážky vydania pozemkov v zmysle § 6 ods. 1 písm. a/ zákona. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu bolo dostatočne zrozumiteľné a odôvodnené a odporca sa riadne vysporiadal so všetkými dôkazmi a skutočnosťami. Z obsahu spisu odporcu a z vykonaného dokazovania jednoznačne podľa názoru krajského súdu vyplynulo, že predmetné pozemky boli ku dňu 1. januára 2004 vo vlastníctve iných fyzických osôb a teda ich vydaniu navrhovateľke bránila existencia prekážky v zmysle § 6 ods. 1 písm. a/ zákona.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie žiadajúc zrušenie rozsudku krajského súdu a navrátenie odňatých pozemkov. Tvrdila, že štát si v roku 1954 prisvojil jej pozemky a boli pričlenené k tzv. Rybníčnému hospodárstvu štátneho podniku. Išlo o protizákonný akt. V roku 1963 štát dotknuté pozemky znárodnil z dôvodu, že boli od roku 1954 súčasťou vodného hospodárstva. Nemožno preto konštatovať, tak ako to urobil odporca, že ide o lúky alebo TPP a zároveň tvrdiť, že od roku 1963 nedošlo k žiadnej zmene. Ďalej zdôvodňovala, prečo podľa jej názoru nebola daná prekážka vydania nehnuteľností podľa § 6 ods. 1 zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením je potrebné zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 221 ods. 1, písm. f/ OSP.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis odporcu, vyplýva, že navrhovateľka si dňa 27. decembra 2004 uplatnila na Obvodnom pozemkovom úrade v Rožňave nárok na navrátenie vlastníctva k vyvlastneným nehnuteľnostiam podľa zákona a to k pozemkom nachádzajúcim sa v k. ú. R., ktorých vlastníckmi boli jej staré mamy. Odporca v preskúmanom rozhodnutí vyslovil, že navrhovateľka ako oprávnená osoba spĺňa podmienky v zmysle § 3 ods. 1 písm. n/ zákona, no vlastníctvo k špecifikovaným nehnuteľnostiam nemožno navrátiť pre existenciu prekážky podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona, lebo pozemky sú vo vlastníctve iných fyzických osôb a zároveň navrhovateľke priznal právo na náhradu za pozemky podľa § 6 ods. 2 zákona, ktoré jej budú poskytnuté SPF.

V reštitučnom konaní odporcu konal aj s vlastníckmi sporných pozemkov, ktorými boli účastníci N. a V. Po vydaní rozhodnutia odporcu zo dňa 25.1.2011 účastník reštitučného konania V.. N. dňa XX. júna XXXX zomrel. Podľa oznámenia notárskeho úradu v Michalovciach (č. l. 50), dedičmi po zomrelom účastníkovi sú manželka J. a dcéry N., rod. N. a W.. Krajský súd však okruh dedičov zisťoval až po rozhodnutí vo veci a dedičom po zomrelom účastníkovi konania len dodatočne doručil rozsudok zo dňa 14. februára 2012.

Podľa § 250m ods. 3 OSP účastníkmi konania sú tí, ktorí nimi sú v konaní na správnom orgáne, a správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava.

S poukazom na § 250l ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 107 OSP ak účastník stratí spôsobilosť byť účastníkom konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd posúdi podľa povahy veci, či má konanie zastaviť alebo prerušiť alebo či môže v ňom pokračovať (ods. 1).

Konanie súd preruší najmä vtedy, ak ide o majetkovú vec a navrhovateľ alebo odporca zomrel; v konaní pokračuje s dedičmi účastníka, prípadne s tými, ktorí podľa výsledku dedičského konania prevzali právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve, ak povaha veci nepripúšťa, aby sa v konaní pokračovalo skôr (ods. 3).

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa v danej veci nepostupoval v intenciách citovaných zákonných ustanovení. Krajský súd napriek úmrtiu jedného z účastníkov po vydaní správneho rozhodnutia, no pred rozhodnutím krajského súdu vo veci, pokračoval v konaní bez toho, aby zisťoval okruh dedičov. Tento zistil až dodatočne, po rozhodnutí vo veci a dedičom len doručil svoj rozsudok. Týmto postupom však dedičia zomrelého účastníka konania nemali možnosť vyjadriť sa k opravnému prostriedku navrhovateľky, podávať vo veci návrhy, či zúčastniť sa pojednávania.

Pokiaľ teda krajský súd nekonal riadne so všetkými účastníkmi konania (t. z. so všetkými právnymi nástupcami pôvodného účastníka správneho konania), svojím postupom im odňal právo na súdny proces a teda im odňal možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 250ja ods. 3 posledná veta v spojení s § 221 OSP z dôvodu podľa § 221 ods. 1, písm. f/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 246c ods. 1 v spojení s § 221 ods. 2 OSP.

Odvolací súd sa vzhľadom na procesné pochybenie súdu prvého stupňa vecou samou nezaoberal. Povinnosťou súdu prvého stupňa bude riadne zistiť okruh dedičov po zomrelom účastníkovi Ing. Janošovovi, konať s nimi a po rozhodnutí vo veci samej im všetkým doručiť konečné rozhodnutie vo veci.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože s poukazom na § 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 bude povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.